

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXIV | číslo 4 | neděle 10. září 2023

Obsah čísla

Farní zájezd do Dolomit

Farní dovolená v Tatrách

Vzpomínky na jáhna Aloise Orlitu

Encyklika Laudato si

Neděle bez aut?

Jídlo + škola = naděje

V čem je háček

Jak se staví tábor

Putovní svatyňka u nás

Naším mladým a nejen jim

Společný výlet holek

Pozná pan farář, že jsou prázdniny?

Rozloučení s panem Josefem Vyoraalem

Stručná farní oznámení

V srpnu se skupina našich farníků zúčastnila zájezdu do italských Dolomit. Jako východisko na túry do hor jim sloužil pastorační dům Velehrad v městečku St. Martin. Na snímku jsou zachyceni po zdolání vrchu Paternkofel (2744 m n. m.)

Farní zájezd do Dolomit

Začátkem srpna jsme se díky několika zomluvenkám původně nahlášených účastníků mohli s rodinou přidat k farnímu zájezdu do italských Dolomit. O kráse a unikátnosti místa nebylo žádných pochyb. Stejně tak jsem měl naprostou důvěru v organizátory a jejich perfektní připravenost. Některé jiné aspekty takto pojaté dovolené však pro mě byly těžko představitelné, a to z těchto důvodů:

- 1) Dálkovou autobusovou dopravou jsem naposledy cestoval tak před 20 lety.
- 2) Ještě nikdy jsem nebyl na farní dovolené.
- 3) Jaká bude dovolená sdílená s dalšími padesáti účastníky ve společných prostorech a ve sdílených pokojích?
- 4) Nikdy předtím jsem nechodil po takto vysokých horách a už vůbec jsem neměl zkušenost s ležením po horách s úvazkem a helmou.

I přes tu nejistotu jsem se na dovolenou a zážitky těšil a realita překonala moje očekávání. Jak to tedy všechno dopadlo?

Cesta tam a zase zpátky

Řidič autobus byl opravdový profesionál. Zvládal všechna úskalí dlouhých vzdáleností při cestě tam i zpět. Kde však naplno vynikla jeho zkušenost a klid, byly vysokohorské úzké a klikaté cesty do horských sedel. Tam, kde by měl člověk respekt vyjet s delším osobákem, v klidu vyjel se 17 metrů dlouhým autobusem a jen občas potřeboval asistenci svého závozníka Pavla Rafaji. Pro ostatní účastníky to bylo maximální pohodlí – nechat se odvézt na výchozí místo klidně 50–60 km od ubytování a odpoledne se po namáhavé túře pohodlně usadit, klidně si i zdřímnout a nechat se odvézt zpět na ubytování. O pohodu cestujících se také pečlivě starali stevardi Pavel & Pavel (Šupol & Rafaja) – ať už modlitbou, průvodním a organizačním slovem nebo roznosem chlazených nápojů.

Jaký byl zážitek z farního zájezdu?

Příjemný a osvěžující. Byla to možnost, jak strávit týden s rodinou, kamarády a známými a zároveň příležitost, jak se setkat s dalšími a někdy zcela neznámými účastníky. Celkově to bylo velmi vstřícné společenství, které respektovalo ostatní. Navíc účast našeho faráře P. Pavla Šupola, přítomnost místního pastýře P. Martina Sekaniny a prostory poutního domu Velehrad dávaly možnost každodenní mše svaté v kapli přímo v místě ubytování. Pro mě to byl vždy velmi příjemný zážitek – malý, útulný prostor se spoustou blízkých lidí. Komorní místo, které naplnil zážitek ze společného slavení mše svaté, slova k zamýšlení od sloužících kněží a k tomu hudba, která měla energii a povznášela.

Co společně sdílená dovolená?

Pro mě překvapivě zcela v pohodě. Sdílet pokoj s dalšími 5 chlapy bylo jako lehký návrat o 30 let zpět, kdy jsme společně trávili roky na akcích a táborech. Jasně, bylo potřeba vytáhnout špunty do uší a brát trochu ohledy na ostatní, ale to jsou detaily, které partu spíše tmelily.

Večery u kytar a houslí byly skvělé a výborné účastníky spojovaly. Zpestřením bylo i poutavé povídání o tom, jaké je to být pilotkou a létat v tak exotických destinacích jako je Gruzie nebo Komorské ostrovy (leží někde mezi Afrikou a Madagaskarem). Vše bylo proloženo videem a fotografiemi.

Nesmím zapomenout na společné stravování. Kuchaři Martin a Eva měli vše naprosto skvěle zorganizováno. Museli tomu obětovat hodně času a příprav a za mě obrovský dík a respekt k jejich zkušenostem a obětavosti, se kterou se o účastníky starali. Vařili neuvěřitelně. Byl jsem rád, že jsme díky službám v kuchyni mohli trochu pomoci s přípravou a výdejem jídla. Minimálně pro náš chlapský pokoj to byl taky

další tmelící zážitek.

A jaké byly hory a příroda?

Impozantní. A to jak na těch nejexponovanějších kamenitých vysokohorských místech, tak na těch níže položených, zelených a plných života. Ještě nikdy jsem nezažil takto náročné túry v horách, kdy mi klouby po sestupu říkaly, že zítra by to chtělo něco lehčího. Je úžasné vystoupat na vrchol a kochat se ohromující scénérií. Stejně tak pro mě bylo příjemné být na konci cesty. Unavený a vděčný, že to člověk zvládl a nikomu se nic nestalo. Skvělé bylo, že každý den bylo možné vybrat svou cestu z několika možností – podle obtížnosti a vlastních sil.

Ten týden mi dal spoustu zážitků a jsem moc rád, že jsme mohli být s rodinou

součástí tohoto společenství. Tímto chci také velmi poděkovat dvojici hlavních organizátorů: Pavlu Rafajovi a Standovi Šibravovi. Díky za čas a nasazení, které jste tomu věnovali. Díky za naplánování tras a vaši starost o všechny účastníky. Bylo velmi příjemné být na straně těch, co mohou tento servis přijímat.

Díky patří také otci Pavlovi, za jeho modlitbu, slova, propojení s farností a všechnu pozitivní atmosféru, kterou kolem sebe šířil.

Díky i všem účastníkům, kteří každý svým dílem přispěli k celkové atmosféře a krásnému zážitku.

Už mi tu chybí jen v Dolomitech často pronášený přípitek: „Na dědu!“ a taky na všechny farníky, kteří přispívají nebo přispívali k vytváření živého farního společenství. ■

Vojta Čambala

Farní dovolená v Tatrách

Chtěli bychom se podělit o zážitky z letošní dovolené ve Vysokých Tatrách. Měli jsme to štěstí, že jsme se přihlásili mezi prvními, jinak bychom se nedostali do autobusu. Tak jako minulý rok jsme v pondělí ráno vyrazili s panem farářem a farníky, tentokrát do Vysokých Tater, vstříc novým zážitkům a návštěvě zatím nepoznaných míst. Příjemně nás uvítali v penzionu Dolný Smokovec. Za týden jsme viděli a navštívili neskutečné množství zajímavých míst, říkali jsme si, že kdybychom jeli jen sami dva, tak uvidíme cca 10 % toho, co jsme viděli s celou partou lidí za pouhý týden. Nakonec jsme si to museli zapisovat, protože jsme byli denně na třech místech.

Malý výčet toho, co jsme navštívili: poutní místa a kostely Krivá hora Grapa, Litmanová, Spišská Kapitula, Spišská Nová Ves, Žakovce – působiště o. Mariána Kuffy (zde lidé žijící na okraji společnosti pomáhají nemocným, trpícím a osamělým), Levoča, Spišská Sobota (pro zajíma-

vost kostel sv. Jiří navštívila královna Alžběta), Stará Lubovňa, Svatá Hora u Levoče, Čutkovská dolina (v kolibě U dobrého pastiera jsme si dali k obědu halušky s brynzou). Ve Vysokých Tatrách jsme navštívili pro méně zdatné turisty Starý Smokovec, Hriebenok, Štrbské pleso, Skalnaté pleso atd. Pro zdatné to bylo Predné Solisko, Furkotská dolina, dřevěný kostel Povýšenia sv. Kríža atd.

Otec Pavel s Pavlem Čechem měli perfektně naplánované, kde co máme vidět, jeden den nám lehce poprchalo, ale promptně prohodili dny tak, abychom na turistiku měli slunečné počasí, no super zážitek. Každý večer jsme si při vínečku, kytáře a houslíky zazpívali, zhlédli např. film o zjevení Panny Marie v Litmanové.

Nádherný týden, který měl duchovní i turistický zážitek, velké díky patří všem, hlavně organizátorům oběma Pavlům, díky moc. Doufám, že nám to příští rok opět vyjde. ■

Kozárkovi

Vzpomínky na jáhna Orlitu

Odešel vzácný člověk

Když jsem se ve čtvrtek 1. 6. 2023 dozvěděla, že pan Orlita nás navždy opustil, tak mě tato velmi smutná zpráva hodně zasáhla. V očích se mně objevily i slzy, protože jsem si hned připomněla, jak jsme s ním radostně v únoru oslavili jeho devadesátiny. Jeho jméno si vždy budu spojovat se slovy úžasný, příjemný, obětavý, spolehlivý a skromný člověk. Se všemi lidmi vždy jednal mile, s úctou a láskou, myslím si, že nejen v naší farnosti byl velmi oblíbený. Jeho několikaleté jáhenské působení bylo pro naši farnost velkým přínosem.

Naše skupinka – společenství Modliteb matek měla možnost s ním prožít pravidelně nějaké období – Chvilé nad Bibli.

Vzpomínám na jeho laskavost při křtu našeho vnuka

Pan Orlita nechal po sobě hlubokou stopu lásky k Bohu i lidem. Neznám člověka, který by se na něj zlobil či měl něco proti, ba naopak, když se vyslovilo jeho jméno, byl to pojem. Ke všem byl vždy velmi vstřícný, vlídný a laskavý. Takový pohádkový dědeček a moudrost sama, jak říkala moje sousedka.

Já osobně p. Orlitovi vděčím za mnohé, zvláště však za to, že nám pokřtil 4 z našich 8 vnoučat. Vzpomínám na jeho laskavost a trpělivost při křtu nejmladšího vnuka Adámka, kterého se jeho rodiče rozhodli pokřtít a poprvé navštívit kostel, až dosáhl věku 3 roků. Dodnes obdivuji p. Orlitu za jeho trpělivost při tomto obřadu. Když jsme konali znamení kříže a odpovídali amen, Adámek špatně rozuměl a odpovídal kámen. Poté, co pan jáhen svým krásným melodickým a uklidňujícím hlasem přečetl evangelium, vnouček reagoval slovy: „A pohádky je konec.“ Hanba mne fackovala a doufala jsem, že snad to neby-

Vždy jsme se na něho velmi těšily, protože p. Orlita nám vždy s přehledem a srozumitelně vysvětloval některé pasáže z Bible a vůbec vše, na co jsme se ho ohledně Bible, Starého a Nového zákona zeptaly. Jeho vzdělání, aktivity a činnosti i v jeho vysokém věku vzbuzovaly neskutečný obdiv.

Je to moc těžké, ale čas nadešel, Pán Ježíš si ho již povolal na věčnost.

Pane Orlito, moc velké díky Vám za všechno, co jste pro nás s láskou udělal a přejeme Vám věčné odpočinutí po boku našeho Pána Ježíše Krista na nebesích.

Nikdy nezapomeneme...pan Orlita byl opravdu vzácný člověk... ■

Pavla Miklošková

lo slyšet.

Když jsme my dospělí začali hluboce prožívat následné prosby a přímlyvy, náhle bylo naše milované dítě pryč a p. Orlita poznal, že aby se mohlo křtem svatým stát milovaným Božím dítětem, že je potřebuje přítomné. A tak pražský děda naháněl Adámka, který se zrovna nenápadně vytratil, aby si prohlédl všechny svaté v kostele, stojící ve výklencích. Ráda také vzpomínám na dobrotu a ochotu p. Orlity, kdy jsem s ním domlouvala vystavení Nejsvětější svátosti oltářní na neděli chval Modliteb matek, kdy nebyval přítomen kněz. Po požehnání všechny ženy vždy velmi povzbudil a motivoval tak k dalšímu konání tridua modliteb. Občas jsem se také účastnila jeho nezapomenutelných setkání Chvilé nad Bibli, které pečlivě připravoval.

Odpočinutí věčné dej mu, ó Pane, a odměň ho za všechno dobro, které vykonal. ■

Miloslava Zlatušková

Připomíná nám ho kytička levandule

Na pana Orlitu budeme vždycky vzpomínat s velkou vděčností. Byl od roku 1995 členem Interdiecézního soudu v Olomouci a mnoha lidem poradil a pomohl. I nám.

Před pár lety jsme ho navštívili a plní obav a nejistot jsme mu svěřili naše přání o uzavření svátosti manželství. Páli jsme si uzavřít církevní sňatek, ale měli jsme již za sebou rozvod civilního manželství a zneplatnění církevního sňatku. Přijal nás velmi mile a přívětivě. Vyslechl nás, poradil a probral s námi možnosti. Došlo ke zvláštní situaci. My jsme pana Orlitu přesvědčovali, že to určitě nepůjde, a on nás s úsměvem přesvědčoval, že to určitě půjde, když ne jedním, tak druhým způsobem se to určitě podaří. Pomohl nám podat žádost k církevnímu soudu. I když to nebylo jednoduché a vyžadovalo to delší čas, my už někdy ztráceli naději a byli na pochybách, on nás stále povzbuzoval, uklidňoval a naši víru upevňoval. Při jedné z návštěv nám pan Orlita na své zahrádce natrhal kytičku levandule (dodnes ji máme). A tak jako je levandule uklidňující, tak uklidňující a laskavá byla jeho slova: „Svěřte to Bohu a nebojte se – to vyjde.“ Na tato jeho slova nikdy nezapomeneme.

Po pár letech jsme přijali (skoro tajně kvůli covidu) svátost manželství v kapli

Přidej, musíš být tvrdší

Když se po smrti pana Orlity začaly objevovat informace, čím vším se v životě zabýval, mnoho lidí překvapilo, že byl i trenérem tenisu. Mohu to dosvědčit, byl jsem jeho svěřencem, trénoval mě jako mladšího a staršího žáka. Pořád mám ve vzpomínkách zasunutý obraz, jak krátce před tréninkem čekáme u budovy tenisových kurtů a hledíme ulicí na rozcestí u Moravy, až se tam objeví kolo a na něm jeho postava v modrých tepláčkách.

Vděčím mu za mnohé – v tenisu třeba za bekhend s dolní rotací, který byl asi

sv. Anny v Kvítkovicích a pan Orlita (k naší velké radosti) tam byl s námi. Bylo krásné, když nám na naší svatbě blahopřál a řekl: „Tak vidíte, vyšlo to.“ Asi není třeba dodávat, komu za to hlavně vděčíme.

Pane Orlito, moc děkujeme za to, co jste nejen pro nás udělal, budeme na Vás vzpomínat při modlitbách. ■

Iva a Karel Trčalovi

jediným úderem, kterým jsem zaháněl své soupeře do úzkých. Také vzpomínám, jak citlivě se mnou dokázal řešit různé kolize soutěžních zápasů a farních akcí, mší a přípravy na biřmování.

Jako trenér dokázal být tvrdý a nesmlouvavý: „Kluci, hrajete strašně měkce, musíte údery přitvrdit!“ Když se při pohřbu na něho vzpomínalo, často se objevovala slova jako mírnost, laskavost, pokora. Dokážete si představit pana Orlitu, jak vám velí: „Přidej, musíš být tvrdší“? ■

Pavel Ludvík

Překvapoval nás svými znalostmi

Vzácný člověk – tak moudrý, a přesto tak skromný, nám odešel. V sobotu 10. června jsme se rozloučili na velkém a slavném pohřbu s naším jáhnem panem Orlitou. Jeho lidské, duchovní i vědecké klady přesahují místní hranice. Byl dobře znám v olomoucké arcidiecézi – proto na jeho pohřbu nechyběl biskup a asi dvacítka kněží, kteří se s ním v životě blíže setkali. V zaměstnání vynikal svou erudicí – znalo ho mnoho vědeckých pracovníků. Ale v tom lidském přístupu byl nezapomenutelný – vždy klidný, usměvavý a ochotný pomoci.

Provázel svým slovem koncerty

V adventu roku 2007 vytvořil Zdeněk Kvasnica nahrávku adventního koncertu našeho chrámového sboru. Pan Orlita provázel tento krásný koncert svým slovem inspirovaným slovem Božím a textem písní. Tehdy nás přivítal slovy: „Přátelé krásného zpěvu, hudba nás přibližuje k Bohu! Poděleme se nyní o duchovní pohodu a radost, abychom připravili svá srdce jako dar Božímu Dítěti. Usilujme o

My staří vzpomínáme rádi na setkání seniorů, kde nás seznámil s daným tématem a to doplnil svým názorem. A v Setkání nad Bibli nás překvapoval svou znalostí o prorocích a evangelistech, jejichž slova jsme pročetli. Byl to prostě náš milý pan Orlita a my staří na něho nezapomeneme. Proto jsme se s ním i důstojně rozloučili a vzdali jsme mu patřičný hold.

Nechť ho Bůh radostně přijme ve svém království a odmění jeho velké zásluhy na Božím poznání nás všech. ■

Marie Jandová

dobro a předáváme ho dál, vždyť to je smyslem našeho života!“

Od té doby si pouštím tento koncert v každé adventní době, tedy už 15 let. A někdy klidně i v létě... Poslouchám duchovní písně a příjemná laskavá slova pana Orlity. Moc mu za ně děkuji. A děkuji i Zdeňkovi a Zdeňce Kvasnicovým i celému sboru. ■

Marie Čechová

Takovou chválu si snad ani nezasloužím...

Když odešel z našeho společenství trvalý jáhen pan Alois Orlita, znovu jsem si připomněla, jak skromný člověk to byl.

V únoru měl 90. narozeniny a slavili jsme to společně s ním na nedělní mši svaté. Byla jsem tam a napsala pak do FOMu malý článek o tom, jak pěkná slavnost to byla, a vyjádřila mu uznání za jeho službu. Velmi mě překvapilo, když mi na Bílou sobotu pan Orlita zavolal, moc mi děkoval a končil slovy: „Paní Jano, takovou chválu si snad ani nezasloužím...“ Popovídali jsme si spolu a řekla jsem mu, že se těším, až bude zase moct přijít mezi nás. Bohužel už k tomu nedošlo, Pán si ho povolal k sobě.

Přemýšlela jsem nad ním, co všechno si můžeme při vzpomínce na něj připomínat

a přiřadila jsem si k jednotlivým písmenům jeho jména vlastnosti, které ho charakterizovaly. Vyšlo mi toto:

A – autorita, **L** – lidskost, **O** – ochota, **I** – inteligence, **S** – skromnost,
O – obětavost, **R** – rozvážnost, **L** – laskavost, **I** – inspirace, **T** – tichost, **A** – aktivita

Prostě náš pan jáhen je v mnoha věcech následovatelný a myslím, že měl naši farnost rád a dělalo mu radost být tu pro každého z nás. Já mu budu za jeho službu vždy vděčná a chci poděkovat také jeho rodině, která ho podpořila v činnosti pro nás, otrokovické věřící. ■

Jana Ludvíková

Pan Orlita jako odborník na konzervaci kůží

Spanem RNDr. Aloisem Orlitou, CSc. jsem se potkala hned na počátku mé pracovní činnosti ve Výzkumném ústavu kožedělném (VÚK) na pracovišti v areálu otrokovických koželužen. Již tehdy – v roce 1974 vedl svoji mikrobiologickou laboratoř, která byla součástí výzkumu nových technologií v koželužském odvětví a byl vyhledávaným odborníkem v oblasti konzervací kůží, vývoji nových konzervačních přípravků a způsoby jejich aplikace v koželužské praxi včetně ověřování jejich účinnosti.

Ve fyzikální a analytické laboratoři VÚK, které jsem byla součástí, jsme ve spolupráci s p. Orlitou řešili zejména účinnost vyvíjených konzervačních a také ošetřovacích přípravků pro kožedělné materiály, které by bez této konzervace rychle podléhaly biologické degradaci v důsledku působení plísní a bakterií. Mnohdy také přišly do laboratoře výrobky ze zatopených obuvnických skladů anebo zásilky obuvi z dálného východu (plující po moři dlouhé měsíce, než doputovaly do Evropy) a bylo třeba je zbavit plísní, případně identifikovat jejich druhy a škodlivost pro uživatele této obuvi.

Tato jeho práce se promítala nejen do odvětví koželužského, ale také byla základem pro vědeckou spolupráci s pracovníky restauračních dílen Národní knihovny – Klementina v Praze, Státního archivu v Praze a dalších institucí, zabývajících se uchováváním historických knižních fondů, pergamenů a také vzácných archeologických nálezů v areálu Pražského hradu, klášterů apod.

Ústřední konzervační dílna státní knihovny a oddělení restaurování od samého počátku svého vzniku v 50. letech minulého století vyvinuly široké spektrum metod a postupů v oblasti konzervace a restaurování vzácných knižních sbírek a věnovaly se také preventivní ochraně fondů, k čemu nemalou mírou zejména v oblasti

ochrany kožených knižních vazeb a pergamenů přispěl i p. Orlita. Při jedné ze služebních cest do Národní knihovny, které jsem se také účastnila, bylo vidět, jak je v restaurátorské dílně „jako doma“ a jejím pracovníkům předává své zkušenosti. Uskutečnil pro ně a pro jejich kolegy z dalších archivů a podobných pracovišť řadu odborných přednášek. Často se také věnoval speciálním případům – vzpomínám si, jak do laboratoře přišla schránka – pouzdro na korunovační klenoty (jednalo se o kožené pouzdro na jablko), vystlané červeným už dost poškozeným sametem a bylo třeba navrhnout postup jeho ochrany pro další léta. Nebo jednou přišlo cosi „pokrčeného“ se zbytky hlíny a po konzervačním zásahu p. Orlity a jeho kolegyně v mikrobiologické laboratoři se objevil polštářek z kožených dílců se zbytky ornamentální výzdoby – údajně se jednalo o pozůstatek z hrobu nějaké abatyše. Takových podobných případů bylo hodně a většina je jistě popsána v jeho vědeckých zprávách pro zadavatele těchto prací.

Je nutno také zmínit účast p. Orlity na vedení prací na záchraně knižních fondů Národní knihovny po zatopení archivů v Klementinu o povodních v r. 2002. Asanace a očištění práce včetně konzervace prováděl spolu s kolegyní p. Neumannovou u nás na etáži 45. budovy už bývalého VÚK a zachráněné dokumenty se tehdy měřily „na metry“.

Jistě by se dala vyjmenovat řada dalších jeho odborných spoluprací – také při výchově dalších mladých odborníků na Masarykově univerzitě v Brně. Také na restaurátorském pracovišti Národní knihovny, které se přestěhovalo z historických prostor Klementina do budovy v Hostivaři, předával své zkušenosti při budování nových prostor laboratoří pro práci s knižními vazbami a pergamenem. Jeho dílo má tak své pokračovatele. ■

Mila Štachová

Encyklika Laudato si

Neexistuje žádný člověk, který by si někdy nepostěžoval na počasí. V poslední době se extrémní počasí řeší téměř denně, zvláště horko v naší vlasti a ve světě záplavy a požáry. Z toho důvodu jsem vzal do rukou i tuto encykliku, kterou všem doporučuji a věřím, že ji přečtete „jedním dechem“ jako já. Že se jedná o vážný problém ohrožující život lidí na zemi, pochopili snad i ti nejzatvrzelejší odpůrci globálního oteplování a přímého dopadu lidské činnosti na extrémních světového klimatu. Letošní červenec byl údajně nejteplejším měsícem v historii lidstva a budoucí předpovědi tvrdí, že bude hůř. Nechci být pesimista, ale pokud nenastane změna v myšlení lidí ohledně stavu Země, všechna ekonomika, politika a hospodářství brzy skončí a zůstane nám jen válka o vodu, jídlo a holý život.

Je dobře, že se také křesťané začínají zajímat o dopady Božího stvoření. V tomto ohledu nezůstal pozadu ani papež František svojí encyklikou Laudato si, v níž zcela jasně popisuje současný neutěšený stav ekologie ve světě, její důsledky, ale i některé konkrétní kroky, jak se z této „šlamastiky“ dostat. Zůstat stranou by neměli ani křesťané. Vždyť kdo jiný by měl pečovat o krásy přírody než ten, kdo věří, že ji ve své lásce a dobrotě pro člověka stvořil sám Bůh. Nenechme se zastrašit některými nepřejíci hlasy, že se věřící nemají do těchto ryze specifických problémů zapojovat, na druhou stranu jsou slyšet názory, že se věřící pro čistší svět neangažují.

Encyklika papeže Františka v péči o společný domov Laudato si, vydaná v roce 2015, vyzývá lidi celého světa, ale zvláště nás křesťany, k naléhavé potřebě radikální změny v zodpovědném chování, způsobu života, modelů výroby a spotřeby a zkonstruovaných mocenských struktur, jež dnes ovládají společnost. Boží stvoření je ohrožováno tam, kde nad sebou neuznáváme

žádnou instanci, kde je vše jenom naším majetkem, vidíme jenom sami sebe a všechno spotřebováváme jen my sami.

Je třeba se zamyslet nad znečištěním ovzduší, pitné vody a oceánů, znečištění oxidem uhličitým, množstvím odpadů, a to zejména u těch nejchudších lidí, které působí miliony předčasných úmrtí. Tyto problémy jsou vnitřně spojeny s kulturou typu „použij a vyhod“! Pokud bude nynější tendence pokračovat, mohlo by být toto století svědkem nevidané klimatické změny dosud nebyvalého zničení ekosystémů, což by mělo vážné důsledky pro nás všechny.

Úbytek pralesů a lesů každý rok, tím vyhynutí tisíců rostlinných a živočišných druhů, které už nikdy nepoznáme a naše děti je neuvidí, protože zmizely navždy. Péče o ekosystémy vyžaduje pohled přesahující to, co je bezprostřední, protože hledá-li se pouze rychlý a snadný ekonomický profit, nikoho jejich ochrana nezajímá. Ekosystémy tropických pralesů, jakými jsou Amazonie, povodí Konga, ale i další vodní zdroje a ledovce, mají velmi složitou biodiverzitu, kterou je takřka nemožné kompletně probádat, ale když se tyto pralesy vypalují nebo kácí za účelem rozšíření zemědělské půdy, vyhyne v několika letech bezpočet druhů, anebo se tyto oblasti změňí ve vyschlé pustiny.

Dnes se setkáváme s neúměrným a neuspořádaným růstem mnoha měst, která se ze zdravotního hlediska stala nevhodná pro život, nejenom vinou znečištění toxickými emisemi, ale také vlivem velkoměstského chaosu, dopravních problémů a světelného i zvukového znečištění. Není vhodné, aby obyvatelé této planety žili stále více obklopeni cementem, asfaltem, sklem a kovy, zbaveni fyzického kontaktu s přírodou. Namísto řešení problémů chudých lidí a hledání nové koncepce světa se někteří spokojí s tím, že navrhnou re-

dukcí plodnosti.

Nemůžeme však neuznat, že opravdový ekologický přístup je stále více přístupem sociálním, který musí v diskuzích o životním prostředí brát v úvahu spravedlnost, aby sluchu bylo dopřáno jak křiku země, tak i křiku chudých. Existuje totiž skutečný „ekologický dluh“, především mezi severem a jihem, související s obchodní nerovnováhou, jež má dopad na ekologii, jakož i na neúměrné využívání přírodních zdrojů.

Naléhavě vyzývám k novému dialogu, jak se bude utvářet budoucnost planety. Je třeba, abychom se zapojili do jednání všichni. Postoje, které i mezi věřícími kladou překážky na cestách k těmto řešením, sahají od popírání problému až k lhostejnosti, pohodlné rezignaci anebo slepé důvěře v řešení technická. Všichni můžeme spolupracovat jako nástroje Boží na péči o stvoření.

Čím více se vyprazdňuje srdce člověka, tím více potřebuje kupovat, vlastnit a konzumovat věci. Posedlost konzumním způsobem života, zvláště pokud si jej mohou dovolit jen málokteří, může vyvolat jenom násilí a vzájemné ničení. V rodině se formují první návyky lásky a péče o život, jako je správné používání věcí, pořádek a čistota, respektování místního ekosystému a ochrana všech tvorů. Všechna křesťanská společenství mají pomáhat budovat kultu-

ru vzájemně sdíleného života a úcty k tomu, co nás obklopuje. Jestliže se „ve světě rozrůstají vnější pouště, protože tak moc narostly pouště vnitřní“, stává se ekologická krize výzvou k hlubokému vnitřnímu obrácení.

Nicméně musíme též přiznat, že někteří křesťané, kteří se horlivě věnují modlitbě, se často pod záminkou realismu a pragmatičnosti vysmívají starostem o životní prostředí. Jiní jsou pasivní, nedovedou se rozhodnout ke změně svých zvyklostí a stávají se nedůslednými. Chybí jim tedy ekologická konverze, která znamená, že se ve vztazích k okolnímu světu projevuují všechny důsledky setkání s Ježíšem. K tomu, abychom uskutečnili toto usmíření, musíme zkoumat svůj život a přiznat, jakým způsobem svými skutky a svou neschopností jednat ubližujeme Božímu stvoření. Musíme zakusit obrácení, proměnu srdce.

Navrhuji věřícím, aby se navrátili k cennému zvyku, tj. schopnosti zastavit se a děkovat Bohu před jídlem a po jídle. Musíme znovu pocítit, že se vzájemně potřebujeme, že neseme zodpovědnost jedni za druhé a za svět, že se vyplatí být dobrými a čestnými. Toto aktuální téma a také odkaz na sv. Františka z Assisi, častokrát zaznělo v poselstvích papeže Františka na SDM v Lisabonu. ■

Pavel Záleský

Neděle 24. září bez aut? Ano, bez aut. Co vy na to?

Na této dvoustraně si můžete přečíst obsáhlý rozbor encykliky Laudato si. Může se zdát, že podobné dokumenty se nás netýkají, stejně jako zprávy o klimatických konferencích nebo o drancování Amazonie. Ale je nás na světě několik miliard a kapka ke kapce... Možná tvrdíte, je zbytečné takto uvažovat, vždyť nedávný požár na Baťově vypustil do ovzduší víc škodlivin než já za celý rok. Možná si řeknete, co mohu dělat?

Možnost ale máme. 22. září se už mno-

ho let celosvětově připomíná Den bez aut, který má poukázat na přijatelnější způsoby dopravy. V naší farnosti jezdí na nedělní mše hodně lidí autem, i když by nemuseli, parkoviště před farou bývá přeplněné. Proto navrhuji: udělejme z neděle 24. září Neděli bez aut. Pokud nemusíme, nevezeme starší, nepohyblivé, nemocné nebo malinké děti, vydejme se do kostela pěšky, na kole nebo městskou dopravou. A když bude pršet, máme deštník. Co vy na to? ■

Pavel Ludvík

Jídlo + škola = naděje

Asi před rokem se mi dostala do rukou k přečtení kniha Bouda, která krmí miliony dětí, velmi mě zaujala. Když jsem se dozvěděla, že letos v květnu bude v Brně možnost se s jejím autorem Magnusem MacFarlane-Barrow setkat, tak jsme se tam s manželem a synem Tomem vypravili. Mezinárodní hnutí Mary's Meals totiž letos slaví 5 let existence v České republice a při této příležitosti se uskutečňují různé akce. V kostele Panny Marie Pomocnice křesťanů v Brně – Žabovřeskách byla za přítomnosti otce biskupa slavena mše svatá a poté Magnus přednesl osobní svědectví o vzniku a poselství organizace Mary's Meals.

Magnus žije se svou manželkou Julií a početnou rodinou ve Skotsku. Zaujala ho nouze uprchlíků z války v bývalé Jugoslávii a začal se věnovat humanitární práci. Sbíral a převážel potraviny a jinou pomoc na Balkán, později zakládal domovy pro opuštěné děti a sbíral prostředky pro lidi sužované hladomorem v Malawi. Právě tam se v roce 2002 událo setkání s 14letým chlapcem Edwardem, díky němuž vzniklo hnutí Mary's Meals.

Edward jednou řekl: „Rád bych měl co jíst a taky bych jednoho dne rád chodil do školy.“ Od nejstaršího z pěti dětí, kterým už dřív zemřel otec a maminka umírala na AIDS, to bylo vyjádření jeho největších ambicí. Magnuse jeho výrok šokoval: Jak je vůbec možné, že tak samozřejmě přání je pro někoho naprosto nedosažitelné? A že v tak krajní nouzi vyrůstají miliony dětí, notabene v 21. století, kdy tolik jiných lidí žije v hojnosti a přebytku?

Tímto setkáním se zažehla prvotní myšlenka hnutí Mary's Meals, jehož vize je až neuvěřitelně prostá: jedno výživné jídlo za den pro každé dítě v místě jeho vzdělávání. Suroviny na toto jídlo se získávají od místních zemědělců za férové ceny a pokrmy připravují dobrovolníci z řad místních

obyvatel. Díky velkorysosti dárců z mnoha různých států dnes už program zahrnuje denně více než 2,4 milionu dětí v 18 nejchudších zemích světa. Jenom pro informaci: v dalších zemích hladoví další cca 60 milionů dětí, kterým by toto hnutí také rádo pomohlo. Mnozí z těch, kteří díky Mary's Meals vůbec přežili a mohli chodit do školy, se časem sami stávají podporovateli jiných dětí v nouzi.

Vím, že naše farnost se také angažuje v pomoci potřebným, ať už je to podpora uprchlíků z válkou zmítané Ukrajiny, nebo na jaře pečení a prodej misijních koláčů a na podzim pořádání velkolepého Misijního jarmarku. Přesto mi to nedalo a chtěla jsem vás alespoň informovat. Věřím, že i v naší farnosti se najde nejejen farník nebo i celá rodina, která s radostí podpoří právě toto hnutí. Vždyť pouhých 550 Kč nasytí jedno dítě po celý školní rok. Peníze můžete poukázat na účet číslo 44 102 77/0100. Pokud by někdo nemohl platbu poukázat bezhotovostně, může mě zkontaktovat. Na webových stránkách www.marysmeals.cz (v záložce Zapoj se) je možnost zhlédnutí filmu Child 31 nebo Generation Hope (Generace naděje) anebo ráda zapůjčím k přečtení knihu. ■

Jana Janečková

Každý se do pomoci může zapojit modlitbou

Otče náš, chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám, kdykoli jsme si brali ze společných darů víc, než jsme potřebovali. Dovol nám, abychom ti pomohli nasytit hladovějící dobrými věcmi a nejenom drobkou z našeho stolu. Nauč nás, jak se rozdělit s potřebnými a nenechávat si vše pro sebe. Naplň nás svou láskou, abychom mohli vykonat každé dobré dílo, které jsi pro nás připravil. Naplň naše srdce soucitem s každým hladovějícím dítětem a použij naše malé skutky lásky tak, aby už žádné dítě nikdy nehladovělo. Amen.

V čem je háček

Při jednom svém jarním kázání otec Pavel zmínil fakt, že pokud člověk není schopen říct druhému na požádání nějaký osobní zážitek s Bohem, který se udál v posledním týdnu, je jeho křesťanství asi dost gaučové. Není to ale vždy tak, že by člověk nechtěl. Některé věci prostě trvají, jelikož s nimi Bůh z nějakého důvodu vůbec nespěchá. Ráda bych se proto podělila s mým zážitkem, jehož konečné řešení se mi podařilo po čtyřech letech úporného duchovního zápolení obdržet letos na Velikonoční pondělí.

Při duchovním boji je nejvíce frustrující fakt, že často bojujete o něco, co dosud nenabralo nějakou definovatelnou formu – jen vám uvnitř srdce něco velmi silně neldá a vy se pokoušíte tu věc lokalizovat, pojmenovat a následně ji vydat Bohu, protože jen tak je možno získat vítězství.

Ale vraťme se zpět k mému zážitku. Měla jsem zrovna rozečtenou knihu od jednoho ze svých oblíbených duchovních autorů a už mi zbývaly do konce jen dvě kapitoly. Několik posledních dnů jsem měla nutkání ji dočíst, ale prostě nebyl čas. Večer jsem se konečně uvelebila v křesle a začala se prokousávat textem. A najednou mi bylo jasné, že jsem jako zlatokop, který už několik let marně tloukl špičákem do skály, ale náhle a neočekávaně narazil na vydatnou zlatonosnou žílu.

Vrátila jsem se na začátek odstavce a znova pomaloučku pročetla to neuvěřitelné místo. Stálo to tam jasně. Pokud člověk přijme zvěst evangelia za svou, dostává se jakoby do chrámové předsíně. Jakmile už postoupí tak, že přijme Ducha svatého a zapojí se do služby Bohu (prosím, neplést si se službou ve fyzické rovině, kterou lze vykonávat i svévolně – ve výše zmíněném případě se jedná o vnitřní stav poddanosti Pánu), postupuje z chrámové předsíně do

svatyně a zbývá mu poslední krok.

Co je tím krokem? Proč je tak důležitý? Co to, Pane, leží mezi Tebou a mnou, že můj vztah k Tobě není zdaleka tak vřelý, jak by měl být? Touto otázkou jsem se často trápila, i když je můj vztah k Bohu jinak velmi živý a někdy i značně divoký. A teď jsem hleděla na jasnou odpověď.

Kdo chce postoupit až do svatyně svatých, musí mít s Bohem niterný, velmi intimní vztah. A aby jej dokázal navázat, nesmí dělat jednu chybu – jen jedinou! Nesmí, za žádných okolností nesmí, sám sobě zajišťovat osobní hodnotu. Nesmí chtít získat sebepotvrzení od druhých lidí a nesmí se v jeho chování objevovat ani ta nejmenší motivace neselhat sám před sebou. Ba co hůř, nesmí se ani oprávněně bránit, pokud je na jeho osobní hodnotu útočeno. Toto poznání je klíč – klíč k dokonalé vnitřní svobodě, klíč k lásce k nepřátelům, klíč k tomu, aby Bůh Otec mohl dotvořit v mém srdci otisk svého Syna. Jednoduché, až neuvěřitelně prosté – jen ta realizace je náročná a mnohdy bolestná...

Zbývá dát odpověď na poslední otázku. Kde tedy získat svou hodnotu? Protože bez osobní hodnoty se nedá žít! Odpověď se přemýšlivému srdci sice nabízí sama, ale kvůli kompletnosti poznání ji zde vynechat nelze. V Bohu. Protože největší hodnotou člověka je už to, že jej Bůh stvořil a vykoupil. To On nás miloval jako první a já si mohu být jist/a tím, že pokud existuji, je to Jeho rozhodnutí – rozhodnutí Lásky.

Od okamžiku, kdy toto pochopím, zbývá jen „maličkost“. Dostat tuto informaci z hlavy do srdce. Přeji všem bratřím a sestřím, aby se jim to podařilo a aby se u toho nemuseli nadřít tolik jako já... ■

Lenka Hanzlová

Jak se staví tábor

Letos se louka farního tábora za Bánovem přesunula do doby středověku plného rytířů bojujících o vládu nad královstvím. A táborová hra to byla parádní, povedla se, o tom není pochyb. Naši oddíloví vedoucí dělají všechno pro to, aby se děti na táboře měly dobře, nic jim nechybělo, bavily se a vrátily se plné dojmů a radostí. Vedoucím za to patří velký dík a obdiv.

Ovšem tábor jako takový by neexistoval bez jedné podstatné věci – bez stavby. Pokud by tábor nebyl včas postavený, děti by neměly kam přijet a nemohly by si odvézt tolik zážitků.

Stavba tábora začíná vždy dva dny před začátkem tábora – tolik času stačí na to, aby se z holé louky stal přechodný domov pro zhruba 70 lidí na 14 dní. Přijde vám to moc? Nebo málo? Na stavbě se podílí velká spousta lidí – tatínci, bývalí vedoucí, současní vedoucí, kamarádi – není ani možné je všechny jmenovat.

Jednoho člověka by se ale přeci jen slušelo zmínit. Tím člověkem je Vojta Janota, který je nepostradatelným článkem každé stavby – má ji totiž na starosti, a to už od té doby, co jsou tábory v Bánově (tedy 13 let).

Týdny a týdny před začátkem stavby dávám dohromady tým lidí, který potom rozdělujeme do pracovních skupinek, které dají, pod jeho vedením, táboru výslednou tvář.

A co mají vlastně zmíněné pracovní skupinky na starosti aneb co všechno musíme na stavbě stihnout? Úkolů je nespočet, snad zmíním většinu z nich, musí se: vystěhovat věci z kuchyně (podsady, podlážky, postele, lavičky...), vykopat latríny, postavit „týpko“, zkompletovat a postavit stany a hangáry, namontovat postele, vztyčit stožár, zakopat špalek na sekyrku, vyčistit okolí tábora, vytvořit ohniště, zprovoznit umývárka a sprcha, umýt nádobí v kuchyni. Jistě jsem něco vynechal, ale uznáte sami, že málo práce na stavbě není.

Jakmile padne večer a práce se chýlí ke konci, přijde čas, kdy stavbaři zapálí oheň, usednou k večeri a užijí si večer povídáním se starými známými, bývalými kolegy z oddílu, prostě s přáteli.

Stavba tábora je velmi náročná, ale v konečném důsledku skvělá akce. A patří velký dík všem, kteří se každoročně na stavbě nebo bourání tábora jakkoliv podílí. ■

Petr Skalník

Putovní svatyněka v Otrokovicích

Putovní svatyněka je pastorační iniciativa mezinárodního Schönstattskeho hnutí. Zakladatelem tohoto hnutí byl pater Josef Kantenich, který byl přesvědčen, že budoucnost církve záleží na rodinách a domovech.

Otec rodiny a jáhen Joao Luiz Pozzobon se v roce 1950 ujal iniciativy a přinášel obraz s Tříkrát podivuhodnou Matkou a Královnou Schönstattskou v Putovní svatyněce k lidem v nejrůznějších životních a krizových situacích.

Panna Maria tak prostřednictvím tohoto obrazu putuje každý měsíc od rodiny k rodině na tří denní návštěvu. Rodina přijí-

má Pannu Marii v Putovní svatyněce do svého domova, kde Panna Maria šíří kolem sebe atmosféru lásky a učí lásce.

V České republice putuje Svatyněka již 25 let, v naší farnosti od roku 2000. Velmi rychle se však rozšířil okruh zájemců, kteří chtěli Svatyněku přijímat. Proto nyní v Otrokovicích fungují již 3 okruhy, mezi jejichž členy si ji vždy po 3–4 dnech každý měsíc pravidelně předáváme.

Pokud byste měli zájem také přijímat Pannu Marii v Putovní svatyněce, kontaktujte mě na mobilu 604254927. Další informace naleznete na www.schoenstatt.cz. ■

Monika Hanáčková

Naším mladým a nejen jim

Dnešní doba není jednoduchá. Covid, energetická krize, válka na Ukrajině. Nejsložitější to mají mladí lidé, kteří vstupují do samostatného života. Řeší vzdělání, zaměstnání, bydlení. Hledají své životní povolání. Hledají svého životního partnera.

Na první pohled se zdá, že se mladým lidem nedaří. Klesá počet svateb, stoupá počet rozvodů. Ubývá dětí a když už je lidé mají, tak až v pozdějším věku. Mnoho dětí dnes vyrůstá mimo tradiční rodiny, jichž základem jsou tatínek a maminka. Nechci ale naříkat, chci být pozitivní. Například v naší farnosti vidím, že zdaleka není vše špatné.

První oblastí, kde se mladým daří, je práce pro nejmladší generaci. Mám na mysli práci pro turistický oddíl, přípravu víkendových akcí, tábor v Bánově. Dlouhá léta jsem se podílel na vedení skupinky Tygříků. Umím si proto představit, kolik plánování, přípravy a jiné práce tato činnost stojí. Na této aktivitě mne doslova fascinují dvě věci. Nejprve to, že si to naši mladí organizují vše sami. Nikdo je nemusí postrkovat, kontrolovat, připomínat. Vše běží jako dobře namazaný stroj. A pak jsem opakovaně udivován, s jakou samozřejmostí a lehkostí přechází vedení těchto aktivit na další dorůstající generaci. Možná to vidím jen z rychlíku, ale mám z toho velmi příjemný pocit.

Druhou oblastí mých díky mladým je hudební doprovázení při bohoslužbách. Tady jsem ve velké nevýhodě, protože v Otrokovicích bývám v neděli spíše výjimečně. Když se mi to však podaří, vždy si vybírám bohoslužbu, kde mladí zpívají. Opět je mi jasné, kolik energie, námahy a úsilí je tato služba stojí. Téměř vždy jsem obdarován, rozechvén a naplněn radostí. Děkuji, děkuji...

Así všichni pozorujeme, že po covidu se už část pravidelných účastníků bohoslu-

žeb do kostela nevrátila. A týká se to i mladých rodin s dětmi. Radost z toho nemám. Na jednu stranu vítám, že při bohoslužbách je větší klid a ticho. Je možné se lépe soustředit. Na druhou stranu mi chybí bezprostřednost dětí v prvních lavicích, které v kostele mohou snadno nasávat Boží přítomnost. Dle mého názoru děti do kostela patří. Přes jejich drobné zlobení, vrtění a šeptání se vždy rád a s nadhledem přenesu. Dokážeme to všichni? Mají mladé rodiny pocit, že jsou v kostele vítány?

Na závěr dovolu malý zamyšlení určené především pro mladé. Nejste ve snadné situaci, to všichni víme. Dnešní svět není ideální místo pro poklidný život. Ale to je přece výzva! Radost a uspokojení vám nepřinese klídek, pohodička a virtuální život na mobilu! Dnes mnoho z vás dlouhou studuje, pak ještě déle cestuje, pak si buduje kariéru. Nic z toho není špatné. Jen mám pocit, že zapomínáte na dobrodružství a úkol, které přináší maximální naplnění a uspokojení. Najít si partnera, založit rodinu a mít děti. Ano, je to nekonečná a obětavá práce a služba. Ale jde o účast na jednom z největších zázraků. Být u stvoření nového človíčka, jeho růstu, rozvíjení, formování. Pokud do toho včas nepůjete, ochudíte se sami a dobrovolně. V pozdějších letech už to většinou nejde dohnat. Jako vícenásobný dědeček tvrdím: Jednou z největších radostí je to, když máte na klíně své vnouče.

Proto vás, mladí, prosím: Neodkládejte ve svých plánech narození svých dětí. Víím, že přijmout tuto výzvu není snadné. Je to program pro opravdové muže a ženy, pro opravdové tatínky a maminky. Až se po letech budete ohlížet za svým životem a na klíně budete mít svá vnoučata, jsem si jist, že mi dáte za pravdu. Budete vědět: Stálo to za to. ■

Petr Staněk

Společný výlet holek

Nikomu pravděpodobně neuniklo, že se už pěknou řadu let pod kostelem každý pátek schází několik holčičích skupinek na pravidelných schůzkách. Stejně jako kluci i my máme 3 skupinky rozdělené podle věku, a to jednak proto, že schůzka 40 holek naráz by byla poměrně náročná, ale taky proto, že se snažíme každé věkové skupině vymyslet vždycky program na míru. Jako někdo, kdo si postupně prošel „vedoucováním“ v každé z nich, můžu říct, že každá je jedinečná a naprosto skvělá v něčem jiném a zároveň každá skupinka vyžaduje trochu specifický přístup.

Nejmladší Myšky (předškolačky – 2. třída) jsou naše neřízené střely, většinou nadšené pro vše, ale člověk musí počítat s tím, že program nesmí být přehnaně náročný a hry moc dlouhé. Nejstarší Sluníčka (7. třída – střední škola) zase upřednostní spíš klidnější program, na schůzkách si hodně o věcech povídáme a řešíme nejrůznější témátka – někdy vtipné, jindy zase vážnější. A naše prostřední Žabky (3. – 6. třída) jsou takový mix obou skupinek a můžete se spolehnout, že na každé schůzce něčím překvapí.

Na jednu stranu si každá skupinka „žije svým vlastním životem“, každá má svojí vlastní „celoročku“ (téma, které se nese celým rokem) i akce. Ale ve výsledku se snažíme o co nejlepší propojení všech, už jenom z toho důvodu, že spolu holky v létě pojedou na tábor nebo přes rok na víkendovky a ostatní oddílové akce. Tím pádem je pro nás důležité, aby se navzájem znaly a vycházely spolu. Taky proto, že je pro ně pak mnohem jednodušší přejít v určitém věku z jedné skupinky do druhé.

No, myšlenka je to hezká. Ale co že pro to teda děláme? Snažíme se holkám poskytnout co nejvíc příležitostí, kde spolu můžou trávit čas. Samozřejmě se nabízí volnočasové aktivity jako je páteční nealko bar, popřípadě přes týden otevřené hřiště za kostelem. Mnohem lepší příležitost k to-

mu se poznat nebo navázat meziskupinkové kamarádství je ale společná schůzka všech holek nebo společná akce.

A právě na takovou akci jsme se s holkama jedno sobotní ráno před prázdninami vydaly. Původním plánem byl výlet do Kroměříže, ale vzhledem k tomu, že počasí nám úplně nepřálo, musely jsme improvizovaně zvolit alternativu – zábavní park Galaxie Zlín. Trošku jsme se bály, jak na takovou změnu plánu budou reagovat Sluníčka. Ale protože jsou holky po nás, tak nezkaží žádnou srandu a radostně nám to i ony odsouhlasily.

Celkově se výlet moc vydařil. Sešlo se nás asi 25 a i přes zamračené počasí jsme vyrazily s naprosto parádní náladou.

Celý den byl ve znamení různých her – ať už organizovaných vedoucími nebo takových, které si holky vymyslely samy. Snažíme se, aby hry měly různý účel – některé slouží k seznámení, jiné jsou na přemýšlení a zbytek má za cíl holky prostě utahat. Možnosti Galaxie jsme využily na maximum – od jízdy v autíčkách, přes horelezeckou stěnu a závody na koloběžkách až po strašidelné 5D kino.

Myslím, že jsme si to všechny moc užily a taky jsme se s vedoucími dmuly pýchou jako pyšné matky, když nám paní, která obsluhovala atrakci řekla, že máme skvělé poslušné děti a kéž by takové byly všechny. Samozřejmě to víme, ale je vždycky hezké to slyšet!

Moc nás těšilo, jak rychle mezi sebe holky dokázaly vzít i ty, které jsou v oddíle nové, jak starší ochotně vymyslí pro mladší aktivitu a bez říkání jim moc rády s čímkoliv pomůžou.

Samozřejmě jsou občas i náročné chvíle, ale vždycky si je desetinásobně vynahradíme tou spoustou randy a hezkými momenty.

Máme ty naše holky moc rády a za nic bychom je nevyměnily! ■

Kačka Šibravová

Pozná pan farář, že jsou prázdniny?

Milí farníci, nabízím vám nahlédnutí do toho, co se vlastně změnilo v životě na faře s příchodem prázdnin. Změny oproti školnímu roku se týkají kněze vlastně jen činností pro děti: není náboženství, nejsou schůzky pro děti, a proto i páteční dětské mše, není nedělní katecheze pro děti. Místo toho ale běží tábory, kam se těším na návštěvu a táborovou mši.

Na začátku prázdnin jsem byl se spolužáky kněžimi na společné dovolené. Bohužel se nám nepodařilo najít jiný společný termín (farní tábory, světové setkání mládeže, letní aktivity školního kaplana z Velehradu...) než přes slavnost 5. 7. A tak jsme do tohoto termínu šli s tím, že jsme se večer předtím rozjeli zase do svých farností, abychom 5. 7. odsloužili mši a pak se vrátili zase zpět. Zatím nám to zdraví dovoluje, že takové cestování fyzicky zvládneme.

Letos jsme ve farnosti naplánovali taky 2 týdny pobytů pro farníky. Mám radost, když mi ještě i teď někdo děkuje za pobyt v Tatrách, protože v jeho věku, jak sám říká: „Kdo ví, jestli se ještě někde takhle dostanu.“

A pak jsme zdárně absolvovali týden v Dolomitech. Poutní dům Velehrad v italském Sv. Martinu, který koupil kardinál Beran pro Čechy, kteří se jako on dostali do exilu, aby se měli kde scházet a duchovně čerpat, tuto funkci plní dodnes. Proto každé ráno začínáme pro zájemce společnou adorací, tak jsme se mohli propojit i s vámi zde při adoračním dnu naší farnosti. Pak se již posnídá a vyrazí na některé místo, kde si můžeme vybrat z několika možností tras dle náročnosti.

Když jsem s naší farností jel poprvé v roce 2019, tehdy jsem silně pocítil na svých kolenech, jak náročné bylo stěhování z Olomouce do Otrokovic. Má kolena odmítala poslušnost a bolest v nich znemožňovala jakoukoliv jinou trasu než tzv. „důchodcovskou“. A tak jsem byl letos zvědav, jestli jsem na tom líp. A skutečně jsem neváhal dokonce vystoupat 2 ferraty,

kdy místy visíte svisle jen tak na laně, protože postup někoho před vámi se někde zasekl. Ale smíte se přitom modlit a při pohledu na okolní velehory chválit Stvořitele.

Ale aby to vše neznělo až tak idylicky, i v průběhu těchto výjezdů mimo farnost je potřeba být k dispozici na telefonu a řešit vše potřebné provozní. A tak mé vzpomínky na Tatry jsou spojené s ranním telefonátem, že se nám někdo vloupal do kostela sv. Vojtěcha přes úklidovou místnost a zda je to na pojišťovnu a policii, nebo ne. Dolomity mám spojeny i s ranním telefonátem o úmrtí pana Vyoral a chystáním jeho pohřbu.

A protože se stále snažíme získat podklady, zda naše farnost dosáhne na dotaci k zateplení a výměně oken na faře a přístavbě, tak to bylo každý týden i na cestách zasilání všech nových podkladů pro potřebný výpočet úspory energií.

Již v dubnu jsem sdělil maminkám z Ukrajiny, které bydlí na faře, že bych byl rád, kdybychom mohli naše prostory opět začít využívat pro fungování farnosti. Pokud by se jim podařilo sehnat si vlastní bydlení do začátku školního roku, bylo by to fajn. A tak i teď o prázdninách dochází k jejich stěhování, je potřeba něco přestěhovat, něco poopravit a připravit vše pro fungování v novém školním roce.

Tohle vše je prostoupeno Božím působením v pastoraaci jak ve farnosti, tak mimo ni. Mohl jsem zažívat silné působení Ducha svatého na festivalu United, kde jsme měli přes 380 rozhovorů jen v našem poradenském centru za 2 a půl dne. Mnohé další rozhovory měli ve městě lidé z modlitebního týmu.

A tak s touto zkušeností vstupují do nového školního roku a věřím, že společně zažijeme s mnohými z vás, kteří na různé pozvání přiloží ruku k dílu, mnoho Božího působení. ■

O. Pavel Šupol

Rozloučení s panem Vyoralem

Při horkém letním dni 17. srpna 2023 jsme se při mši svaté rozloučili s panem Josefem Vyoralem, který odešel na věčnost ve věku 93 let. Byl jedním z velkých pilířů naší farnosti a těchto pár řádků zdaleka nepojme všechno to, za co mu vděčíme. Velmi významně se podílel na stavbě našeho nového kostela, byl organizátorem tisíců brigádnických hodin lidí z farnosti i ostatních dobrovolníků. Ti, kteří stavbu kostela osobně zažili, říkají: „Bez pana Vyorala by to prostě nešlo! On byl ten, kdo nás podpořil, když už jsme nemohli, ale také nás uměl pěkně prohánet, když bylo potřeba.“

Při práci uměl skloubit autoritu i humor, preciznost i smysl pro estetiku a harmonii, uměl vytvářet kolem sebe živé společenství. A všechno to nedělal ke své chvále, ale k oslavě Boží. Významně se také podílel na opravách kostela sv. Michaela a spolurozhodoval o jeho zachování.

Dalším z jeho talentů byla zahradnická profese, ve které měl zajímavé úspěchy. Dělal tuto práci s láskou a se zánícením. Jeho výzdoba kostela, zvláště o svátcích a při slavnostech, byla vždycky vkusná a nápaditá, oslavující dílo Stvořitele. Uměl s Ním prostě spolupracovat... Když někdo

potřeboval radu, jak osázet okrasnou či jinou zahradu, jak pěstovat všelijaké rostlinky, vždycky uměl dobře poradit. Do posledních chvil, kdy to ještě bylo možné, nesložil ruce do klína. Staral se o provozní záležitosti obou kostelů.

Měl také hudební talent a obohatil i náš chrámový sbor. Rád si zazpíval i při vínečku na tradičních „ochutnávkách vína“ pod kostelem a nikdy nepokázal dobrou náladu. Měl i smysl pro veršování a občas napsal báseň, třeba k Panně Marii. V roce 2010 mu byla udělena Cena města Otrokovice. Byl přirozeným vzorem nejen pro lidi otrokovické farnosti.

Pane Vyorale, díky za váš příklad. Pomáhejte nám i dál svou přímluvou TAM NAHOŘE V CHRÁMU NEJVYŠŠÍHO! Děkujeme. ■

Marie Čechová

Stručná farní oznámení z poslední doby

Křty dětí: Anna Sobotková, Klára Samohýlová.

Svatby: Mgr. Pavla Drážná a Bc. Štěpán Havlíček, DiS.

Pohřby: Náš trvalý jáhen Alois Orlita, Drahomíra Janotová, Irena Vymětalíková, Ladislav Koryčan, Marie Příkrylová, Jaroslava Matyášová, Josef Vyoral.

Bířmování: Od září bude představena příprava na bířmování podle programu Vyvolený, která začne od ledna 2024.

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 734 263 904. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnostotrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvkem. Jazyková korektura: Eva Karas Katolická. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: archiv farnosti. Uzávěrka dalšího čísla: 15. 10. 2023. Vydání dalšího čísla: 29. 10. 2023.